

4. Кирчів Р. Народознавчі матеріали з Чорнобильського краю напередодні катастрофи. [електронний ресурс] / Кирчів Р. – режим доступу до статті: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum./NaZo/2008_1-2/z12kur-chorn.pdf - Назва з екрану.
5. Воропай Олекса. Звичаї нашого народу. Етнографічний нарис / Олекса Воропай. – К.: «Велес», 2005. – 528с.
6. Галайчук В. Демонологічні уявлення населення Середнього Полісся про русалок. [електронний ресурс] / Галайчук В. – режим доступу до статті: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum./VLNU_Ist/2008_43/09.pdf - Назва з екрану
7. Забылин М. Русский народ, его обычаи, обряды, предания, суеверия и поэзия / М. Забылин. – М.: Изд. М. Березина, 1880. – 616 с.
8. Васильченко Л.П. Природа славян / Л. П. Васильченко. – Томск: Изд-во Томского гос. ун-та, 2002 – 236с.
9. Краснянська Н.О., Громова Н.О. Трансформації обрядовості Зелених свят на Вінничині (середина ХХ ст. – початок ХХІ ст.) [електронний ресурс] / Краснянська Н.О., Громова Н.О. – режим доступу до статті: http://archive.nbuv.gov.ua/Portal/Soc_gum/Gileya/2013_70/Gileya70/I14_doc.pdf - Назва з екрану
10. Коринфський А.А. Народная Русь. Круглий год сказаний, поверий, обычаев и пословиц русского народа / А. А. Коринфський. - М.: Изд. книгопродавца М.В. Клюкина, 1901. – 723с.
11. Боряк О.О. Україна: етнокультурна мозаїка. / О.О. Боряк. – К. : Либідь, 2006. – 328с.
12. Баландинский Б.Б. Языческие шифры русских мифов. Боги, звери, птицы... / Б.Б. Баландинский. - 2-е изд. – М.: Аирита – Русь, 2008. - 480с.

УДК 821.161.2-312.2.091

ХУДОЖНЯ ІНТЕРПРЕТАЦІЯ БІБЛІЙНИХ КОЛІЗІЙ ІВАНОМ БАГРЯНИМ

І. Г. Богданова, В. А. Просалова

Резюме. У статті виявлено вплив Біблії на романістику Івана Багряного, простежено інтерпретацію письменником біблійних колізій, виявлено індивідуально-авторський підхід до Книги Книг.

Ключові слова: мотив, інтерпретація, колізія.

Останнім часом в українському літературознавстві поглиблюється увага до інтертекстуальності творів. Дослідники цієї галузі виявляють у текстах українських письменників звернення до творів античності, представників різних епох і культур. Одним із найавторитетніших джерел є Біблія, з якої письменники черпають вічні мотиви, сюжети, образи. Власне біблійними мотивами пронизані твори Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Осипа Маковоя та багатьох інших.

Серед тих, хто продовжував традиції класичної української літератури, вирізняється постать Івана Багряного – одного з найяскравіших і найдраматичніших в українському письменстві першої половини і середини ХХ ст. письменників. Його твори входять до числа знакових пам'яток світової літератури, присвячених осмисленню євангельського сюжетно-образного матеріалу. І. Багрянний, осмислюючи той чи інший матеріал у романах, завоює зі Святого Письма євангельські мотиви, сюжети, органічно вплітає їх у художню тканину твору, інтерпретує біблійні колізії, накладає їх на певні реалії.

Так, дослідники романістики письменника виокремлюють основний мотив зради, на якому будується більшість сюжетів авторських творів. Зокрема З. Савченко, аналізуючи роман «Сад Гетсиманський», вважає, що «зрадництво – головна лінія в романі, де автор безпосередньо звертається до Біблії, використовує її легенди, вплітаючи їх у тканину твору» [1, 57]. Зрада виявляється провідним мотивом роману, від якого розгалужуються сюжетні лінії, зіткнення головного героя з іншими персонажами. Цей мотив можна назвати першопоштовхом у творі, бо саме зі зради починається розвиток подій.

Вже сама назва твору акцентує увагу на євангельському мотиві зради, бо за

біблійним сюжетом саме в Саду Гетсиманському Юда зрадив Ісуса Христа. Визначальну роль тут відіграла біблійна легенда про Сад Гетсиманський, вона не лише дала назву твору, а й стала ключем до розуміння основних проблем. Мотив зрадництва проектується спочатку на братів Андрія Чумака, які, на думку героя, видали його НКВС. У цьому розрізі пригадується легенда про Каїна та Авеля, але ці образи позиціонуються не лише з погляду зради, а насамперед як братовбивство.

У братовбивчю легенду І. Багрянний закладає мотив зради, який відтворюється завдяки спогадам героя про дитинство, де на Місяці Каїн тримає Авеля на вилах. Андрій Чумак постійно ставить питання: «Навіщо?! Навіщо ж брат підняв брата на вила?!» [2, 17]. «Золотий щит» Місяця сприймається героєм як емблема зради. Головного героя більше ніж тортури енкаведистів весь час упродовж слідства турбує запитання: хто видав його, невже хтось із братів? В Біблії Чумак шукає відповіді на це питання, і біблійні коди виступають тут провідним ключем до розуміння в'язничних роздумів Андрія.

І. Багрянний не випадково вводить у роман легенду про Каїна. Згадуючи її, Андрій намагається проаналізувати причини зради біблійного братовбивці: заздрість, честолюбство, корисливість. Але він намагається заперечити таку можливість зради, адже його брати зовсім не схожі на Каїна, брати, як і Андрій, належать до одного роду Чумаченків, у якому не може бути зрадництва. Ці думки підсилюються ретроспективними спогадами з дитинства, коли Великодньої ночі вони пішли до гробу Господнього, де «невиспані, побравшись за руки... прибігли опівночі до гробу, дивилися на тяжкі рани пробитих рук і ніг і, глибоко зворушені виглядом замученої й покладеної в гріб людини, мерехтіли сльозами на неї й один на одного і стиналися дитячими серцями. Вони не говорили слів, вони не давали обітниць, але в той же час вони присягалися всім своїм єством любити добро й ненавидіти зло, бути вірними, бути дружніми, щоб ніхто нікого з них не міг отак розп'ясти» [2, 18-19]. Мотив зради реалізується в образі отця Якова, який і видав Андрія слідчим НКВС.

Зі зрадництва можна, на нашу думку, виокремити ще один біблійний мотив – відступництво. У Біблії дізнаємося, що після тайної вечері Ісус з учнями пішов на Елеонську гору, по дорозі Христос попередив, що учні відречуться від нього. Перший учень, Петро, почав переконувати Ісуса у своїй відданості. Учитель же відповів, що перш ніж півні проспівують двічі, Петро тричі відречеться від нього. У романі цю легенду згадує отець Яків: «Читав крик серця про «чашу», аби вона минула приреченого... Читав про зраду Юди... Про відступництво Петра, що зрікся Вчителя, заким півень прокричав двічі» [2, 4]. Дізнавшись, що Андрій втік з в'язниці, брати думають покинути батьківський дім, відректися брата, бо це може коштувати їм посад: «І сиділи поблідлих три брати – земля під ними горіла, для них це справді стан аварійний... Микола встав і вийшов... Довго його не було. А як вернувся – почав збиратися у дорогу. Два інших теж... Збиралися від'їжджати.» [2, 13]. Брати, як і відступник Петро, боялися кари ворогів, вони думали в той час лише про ті наслідки, які несе в собі зустріч з братом-«державним злочинцем». Так один з братів пояснює раптовий від'їзд: «Чи ж ви знаєте, чого нам це може коштувати?! Служби!!! І всього...» [2, 13]. Коли ж був відомий зрадник, всіх членів родини присудили до розстрілу, навіть молодшу сестру Галю, але «ніхто з приречених не просив помилування» [2, 507], ніхто не зрікся брата, не відступив.

Мотив зради Іван Багрянний вписує і в сюжет роману «Людина біжить над прірвою», образ Христа також супроводжує мотив зради. Символічним образом тут постають треті півні, які трактуються автором як передвісники зради: «Команда прозвучала моторошно, немовби то кричав півень. Отой самий біблійний півень, перед зреченням Петра й перед узяттям Христа на Голгофу» [3, 58]. Іван Багрянний проводить паралель: як Христа зрадили та прирекли до страти, так і Соломон зрадив Максима, якого було звинувачено у зраді батьківщині, схоплено і повезено на страту. Ця деталь

наскрізна. Треті півні постають як вісники біди ще перед арештом Максима після ночі його молитов про чашу, так само як кричали півні перед стратою Христа: «А як прокричали треті півні, він так само вийшов, як і прийшов, посунувся геть пустелищем, мов тінь» [3, 35]. Іншого разу письменник ніби побіжно змальовує їх: «Стали. Вишикувались по чотири. В передранковій і глухій мряці десь над селом кричали півні. Треті півні» [3, 60]. Треті півні стають не лише передвісниками зради, але несуть відчуття неспокою.

Мотив зради та братовбивства розгортається і в образах Каїна та Авеля, які постали перед Максимом емблемою на місяці: «...Під місячним сяйвом біліють їхні одірвані голови – не на мечях, а на автоматах, пістолях і гранатах. Лежать... А над ними Каїн підіймає брата Авеля на вилах. Як прапор, як девіз, як емблему!...» [3, 150]. Тут образи Каїна та Авеля не лише нагадують героєві про зраду його друга Соломона, що відправив його на смерть, але й ніби стають ілюстрацією до історичних подій: після бою місяць із зображенням зради та вбивства брата світить над загиблими воїнами. Люди вбивають собі подібних, Максим сприймає війну як суцільне братовбивство, винищення людського роду.

Окрім зрадництва, у творах яскраво реалізується мотив страждання та мук. Тортури, побиття, страшні допити слідчих у романі «Сад Гетсиманський» суголосні зі стражданнями Ісуса. У романі неодноразово згадується образ Голгофи: «Андрій підіймався крутими сходами, тяжко й помалу ступаючи, немов ішов на Голгофу... Тепер він ішов на Голгофу...» [2, 506]. На нашу думку, в цих рядках зображено шлях самого Ісуса Христа до місця розп'яття (до Голгофи), так само, як Христос скривавлений ніс до останнього самостійно свій хрест, так і Андрій Чумак має дійти до кінця власними силами, має гідно донести «свій хрест», як Ісус, Андрій не скоряється, і йде на муки заради інших і, майже повністю скалічений, «воскресає», повертається до життя, щоб надалі боронити свої ідеали.

У романі часто звучить молитва до Бога, прохання дати сили пережити всі тортури. Образ Саду Гетсиманського розкривається не лише з позиції зради, але й як місце молитви Ісуса Христа до Бога. Такою молитвою є епіграф до роману: «Отче мій! Коли можна, нехай мимо йде від мене чаша ця!...» [2, 3]. Легенда про молитву Христа в Гетсиманському Саду розповідає, як щиро молився Учитель, поки учні міцно спали, він благав, аби минула його ця чаша гірка. Слід зауважити, що ця молитва підтверджує двосутність Ісуса – божественну та людську.

І. Багрянний вкладає цю легенду в уста священника Петровського: «Петровський розповідав про муки Христа... про те, як Христос, приречений на розп'яття, молився про чашу, обливаючись потом від скорби й душевної муки... Молився про силу душевну, щоб тую чашу змогти випити до дна... Він розповідав про Сад Гетсиманський...» [2, 221]. Легенда, що звучить у тюремній камері, набуває особливого змісту, адже не просто виконує інформативну функцію, а пробуджує спогади, по-іншому висвітлює становище людей, які потрапили в новітній «Сад Гетсиманський», служить паралеллю до трагічного становища в'язнів, яких теж чекають надлюдські страждання. Цей мотив знаходить відображення в молитві Андрія: «Який тяжкий і страшний келих йому піднесли! Тоді зринало обличчя його заплаканої непритомної матері, й йому видавалось, що його ноги підгинаються і він стає на коліна, він заламує руки, і не висловлена ніколи розпачлива молитва несамовито видирається йому з горла... Молитва про те, щоб його минуло найстрашніше...» [2, 201].

У романі «Людина біжить над прірвою» мотив страждання нерозривно пов'язаний з образом Ісуса Христа. Відомо, що голгофський шлях передбачає добровільність і поступове нагнітання мук. Так і страдницька дорога Максима починається з того, що він потай від дружини залишає вдома калоші, щоб вона могла їх обміняти на хліб. Через декілька днів подорожі босоніж біль у поморожених і побитих стопах був настільки нестерпний, що Максим міг іти тільки, коли ноги задубіли від

холоду. Але пережиті страждання приносять усвідомлення нового виміру існування, новий досвід. Він довів власним прикладом, що які б страшні не були сили зла, остаточно таки переможе Людина силою свого всепрощення і добра. Замість озлоблення, розчарування й зневіри приходить жаль, а з ним і розуміння причини морального занепаду. Можливо, тут зіграв немало роль і всепереможний оптимізм головного героя. На противагу «хробачиній філософії» [3, 21], яка пов'язує страждання із загибеллю людини, жахом, божевільям, Колот акцентує, що шлях страждання – це сходження до божественних висот. За твердженням О. Шугая, герої І. Багряного сповідують «його принцип –активно-творче ставлення до життя, за зміст якого, коли йдеться про людську індивідуальність, відповідальна в кожній ситуації сама людина, що мусить стверджувати свою індивідуальність у протистоянні, а не у пристосуванні до насильства над нею та нівеляції її неповторного «Я»» [4, 11].

На тлі війни розгортається мотив страждання в повісті «Огненне коло». Символічним образом, що втілює у собі страждання всього народу, на нашу думку, є кінь із перебитим хребтом, якого надалі Петро бачить майже в усіх поранених, загиблих солдатах: «...Один кадр врізався Петрові в мізок: це кінь з їхньої батареї, що йому перебило кряж, – він несамовито іржав і біг на двох передніх ногах, власне, намагався бігти, високо задерши морду з закривавленими ніздрями та очима, повними жаху, й тягнучи перебитий зад; він швидко бив копитами, трусився увесь, як у лихоманці, й іржав комусь навздогін, ніби доганяв своїх товаришів...» [5, 25]. Після останнього бою, в якому загинули майже всі солдати дивізії, Петро озирається навколо і бачить пораненого солдата, який так само, як і поранений кінь, намагається врятуватися, покликати на допомогу своїх друзів. І ця картина жахає Петра, він бачить страждання людей, але нічим не може допомогти: «...Один здалеку, боючись, що його не помітять, високо підняв голову, звівся на руки й повз, тягнучи перебиті стегна за собою, повз швидко й кричав щось нечленоподільне... Петро глянув і стрепенувся увесь, мов ударений струмом: «Знову той кінь! З перебитим хребтом!.. Біжить на передніх ногах і не може, й ірже жалібно, тоскно!..» [5, 74]. Мотив страждання трансформується в мотив розп'яття: «Так... Прокленуть... І відмежуються від нас... І скажуть... будуть кричати: Розпни, розпни їх!.. І мертвих розпни!! (павза) – І власний, рідний кат розіпне, а власний наш, хитрий з біса Пилат уміє руки...» [5, 79]. Ідеться про можливі майбутні страждання, які асоціюються у героя зі стражданнями Ісуса Христа. Роман вважає, що вони не врятували людей від ворога, тому власний народ їх зрадить і прокляне, розіпне, як колись зрадили та розп'яли Христа.

Також у творах простежується мотив всеосяжної любові Божої, яка в романі «Сад Гетсиманський» допомагає Андрієві залишитися людиною в умовах сталінської тюремної системи. «Другим по силі місцем в цілій Біблії для Андрія була «Пісня Пісень» Соломона – це чомусь прийшло на пам'ять мимохить, либонь, для того, щоб зрівноважити кричущу трагедію людського серця, поставленого перед розп'яттям. Незрівнянна «Пісня Пісень!» Пісня про велику, неосяжну, божественну, всеперамагаючу любов...» [2, 221]. Таким чином, знову біблійний сюжет став для героя опорою, психологічним стимулом для відновлення віри в людей, віри в невинність своїх братів.

У повісті «Огненне коло» всеосяжна любов проходить лейтмотивом через увесь твір, особливо наголошується на любові до свого ближнього. За Євангелієм від св. Іоанна, Ісус Христос та його апостоли закликають любити один одного, тому що любов – це ознака справжнього християнина: «Улюблені! Будемо любити один одного, тому що любов від Бога, і всякий люблячий породжений від Бога й знає Бога; хто не любить, той не пізнав Бога, тому що Бог є любов» [6, св. Іоан 4,7-8]. Любов є заповіддю Божою: «Оце Моя заповідь, щоб любили один одного, як Я полюбив вас» [6, св. Іоан 15, 12]. Продовженням цих слів є епіграф до повісті: «Ніхто більшої любові не мав над ту, як хто власне життя покладе за друзів своїх» [5, 1]. Тут біблійний текст цитується в

художньому творі, інтертекстуальність виявляється безпосередньо через пряму цитату.

У творі письменник показує, що любов до ближнього свого дозволяє залишатися людиною за будь-яких обставин. Петро одразу бачить у Романові свого щирого друга. Дружба рятувала їх від тяжких воєнних днів, загартувувала їх, допомагала рухатися далі. Але в одному з боїв Роман був поранений. Коли Петро зрозумів, що поруч немає вірного друга, його охопив жах, за життя свого товариша: «Охоплений раптовим жахом (справжнім жахом уперше за весь час боїв у брідському котлі) Петро кинувся шукати свого вірного товариша, свого найвірнішого супутника в усій цій трагедії, що почалася так давно... Свідка всіх своїх страждань і останню свою моральну підпору...» [5,76]. З цього уривку помітно, ким був для Петра Роман, якою сильною була їхня братерська любов. Саме у критичній ситуації найбільше реалізується мотив любові до ближніх.

На перший погляд, абсолютно протилежним до мотиву любові в повісті постає мотив братовбивства та загалом вбивства як смертного гріха. Майже після кожного зображеного бою були поранені солдати, які прохали своїх друзів-побратимів добити їх, щоб позбавити мук: «Деякі з поранених уже сконали самі, але більшість були живі й кричали про допомогу... От людина без рук, без ніг, вона кричить про допомогу, або про смерть, як про милосердя. Про смерть з товариської руки!» [5, 75]. Тут знову Іван Багряний поєднує протилежні речі: вбивство як милосердя, як порятунок від страждань. Але жоден із вояків не міг узяти такий гріх на свою душу, поки один з них не набрався сміливості та не виконав волю своїх друзів. І перед вбивством солдат звертається до Бога, перехрестивши себе: «...Вояк, що стояв збоку, перехрестився, тяжко зітхнув і ступнув наперед, пішов помежи вирвами... Низка коротких пострілів – і лемент ущух. Настала тиша...» [5, 75].

Після тяжкого поранення Роман також благає Петра вбити його, щоб покінчити зі стражданнями: «Ми той... Ми ще трохи поговоримо... А потім... той... Потім ти виконаєш мою волю... Ти мене пристрелиш...» [2, 78]. Але Петро не міг цього зробити навіть заради спасіння, він мучиться від того, як вчинити. Петро відмовляється і тоді вже постає мотив самогубства, як одного з найтяжчих гріхів, але знову ж таки для спасіння від земних мук та страждань: «Роман раптом узяв у зуби люффу пістоля й вистрілив... Ніби спересердя...» [5, 80]. Всі тяжкі гріхи Роман бере на свою совість і каже, що саме їм відповідати за все перед Богом: «Але нічого. Ми умрем, і Бог нас спитає, хто винен за цю неповинну кров... І ми скажемо, що ми самі винні... Ми – «хлопці»... Ми – романтики... І Богові збрешемо, захищаючи тих усіх наших» [5, 79].

Через молитву до Бога у творі реалізується мотив каяття та прощення. Люди вірили у спасіння Богом від ворога, від смерті, тому вони завжди зверталися з молитвою до Нього, каялися у своїх гріхах і благали про прощення. У повісті молитва допомагає людям не здаватися, вірити в перемогу. Люди у церкві молилися до останнього, навіть коли бомби ворогів посипалися на них, вони не залишили місця молитви, а продовжували просити Бога про спасіння. Посеред бою, коли вже зовсім не було надії на спасіння, один із воїнів Кирило Діброва впав на коліна і почав молитися, бо не бачив іншого спасіння від смерті: «Упав навколішки в рові поблизу, забув навіть, що на нього дивиться командир, і склав молитовно руки, уже прощаючись з життям, а потім поривався бігти...» [5, 20].

Нерозривно пов'язаний із молитвою мотив чуда як Божої відповіді на молитву людини: «Велика річ. – людська віра вона може створити психоз жаху і вона ж може створити зворушливу ілюзію небувалого чуда» [5, 8]. Після того, як Кирило Діброва помолився, почалась знову запекла битва і врятувати дивізію могло лише диво, бо на них майже обеззброєних ішли шість танків, і лише Боже втручання допомогло їм перемогти: «Всі шість танків було знищено якоюсь страшною силою... Оглянувши таку панораму, Петро опустився на дно рову, простягнув ноги і з нервового відпруження глибоко зітхнув, а тоді глянув на Діброву й засміявся. «Чудасія!»» [5, 26].

Отже, вічні мотиви, інтерпретовані І. Багряним, допомагають відтворити реалії

тогочасної системи. Так, наприклад, загальновідомий для всіх літератур біблійний мотив зради розкриває у творах письменника сутність тоталітарного режиму. У часи правління Й.Сталіна зрада була закономірністю: якщо ти переховуєш «ворога народу», то ти сам стаєш ним. Тому не дивно, що І. Багряний, щоб показати типову ситуацію тих років, звертається саме до мотиву зради. Інтерпретований автором мотив страждання допомагає змалювати цілісний образ людини, яка переживає на собі всі тортури сталінської в'язниці, військових подій. Незважаючи на засвоєння образів та мотивів зі Святого Письма, І. Багряний по-своєму їх інтерпретує, не завжди прямо вказує на біблійний сюжет чи образ, а вводить його у тканину твору, надаючи власної інтерпретації.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Савченко З. Біблійно-християнські мотиви та образи в романі «Сад Гетсиманський» / Зінаїда Савченко // Слово і час. – 1996. – № 10. – С. 57 – 61.
2. Багряний І. Сад Гетсиманський : роман / Іван Багряний. – К. : Школа, 2008. – 508 с.
3. Багряний І. Людина біжить над прірвою : роман / Іван Багряний. – К. : Укр. письменник, 1992. – 320 с.
4. Шугай О. Іван Багряний, або Через терни Гетсиманського саду / Олександр Шугай – К, 1996. – 170 с.
5. Багряний І. Огненне коло : повість / Іван Багряний. – Харків : Фоліо, 2009. – 86 с.
6. Українська Біблія / пер. З рос. І. Хоменка (режим доступу: <http://ukrbible.at.ua/>)
7. Кристева Ю. Бахтин, слово, діалог і роман / Ю. Кристева // Французская семиотика. – М. : ИГ Прогресс, 2000. – С. 427 – 457.
8. Будний В. Порівняльне літературознавство: підручник для студ. вищ. навч. закл. / Василь Будний, Микола Ільницький. – К. : Києво-Могилянська академія, 2008. – 432 с.
9. Балаклицький М. «Нова релігійність» Івана Багряного / Максим Балаклицький. – К. : Смолоскип, 2005. – 193 с.

UDC 811.111

THE SLANG FUNCTIONING WITHIN THE ENGLISH FILM SCRIPTS

Diuzhenko K.S., Podvyezchna T.O.

Abstract. The linguistic research of film scripts represents a new branch of modern linguistics. The study of slang seems to be very perspective, because the slang vocabulary develops constantly and every day is enriched with new words. The present research includes the references to the works of modern researches, such as Tony Thorne and V.I. Alikberov. Also it contains the most up-to-date information and in-depth analysis of slang based on the film script of the American TV show *2 Broke Girls*.

Keywords: stylistics, slang, part of speech, film script, stylistic function

The present research is aimed at studying the semantic characteristics of slang words and expressions and their ways of functioning within the scripts of the modern films. The thematic justification of this research is determined by the fact that the slang vocabulary is a constantly changing phenomenon and slang units are often transferred to the literary language, so it is important to trace this process in order to use only up-to-date data in the process of studying and making research. The issue of the slang words semantic characteristics is a vexed point because of the fact that at the present stage this branch of modern linguistics lacks the relevant research data concerning the ways of the slang words and expressions functioning.

It seems suitable to start with the determination of slang as a linguistic phenomenon. Tony Thorne, the author of the *Dictionary of Contemporary Slang*, says that slang usage represents the example of the phenomenon which modern linguists name the code and style shift – merging and shifting of different languages, dialects or codes. Slang is used in the colloquial speech in order to simplify the speech structure, to make something more precise or to show the liability to some social group. There is one more reason why people use slang which can be often omitted by the analytics; this is about using and creating slang words and